

[Godskesen.]

der indføres helt nye Ting under § 4's Omraade. For det første Testamenter og dernæst Affattelsen af Skøder og Pantebreve. Der tales ganske vist om, at det kun er den rent formelle Affattelse, som skal kunne overlades Dommerkontoret, men jeg tror, at denne Begrænsning vil blive uden virkelig Betydning. Den er i alt Fald ikke fast, og man kan uanset Begrænsningen komme meget vidt. Det er nemlig saa, at Juristens Virksomhed ved Affattelsen af Skøder og Pantebreve er i høj Grad rettet paa det formelle; det reelle Indhold af de paagældende Overenskomster maa man jo dog have fra Parterne, man kan ikke selv finde paa, hvorledes Købesummen skal betales, naar den skal forfalde, hvordan den skal sikres, og man kan heller ikke af sig selv vide, hvornaar Ejendommen skal overtages. Alt dette maa man have fra Parterne, og det maa man spørge om. For det er vel ikke Meningen, at Dommerkontorets Personale ikke maa spørge om disse Ting, saaledes altsaa, at hvis Parterne ikke af sig selv dikterer noget, saa skal man gaa det forbi og lade de paagældende Dokumenter passere i en Skikkelse, som senere vil give Anledning til den største Tvivl og til idelige Retstrætter. Jeg tror altsaa, at selv om man vil begrænse sig til det rent formelle, vil det blive nødvendigt, endogsaa i stort Omfang, at udsørge Parterne om, hvad de ønsker der virkelig skal staa i Dokumenterne. Ændringsforslag Nr. 4 inddrager altsaa under Lovforslagets § 4 Testamenter uden nærmere Begrænsning og Skøder og Pantebreve med en Begrænsning, som efter min Mening er ganske ufuldkommen. Men nu er det jo saa, at Testamenter, Skøder og Pantebreve er nogle af de aller vigtigste Dokumenter; det kræver stor Dygtighed og stor Omhu at affatte saadanne Dokumenter, og jeg tror derfor, at det vil være særdeles betænkeligt, selv ud fra det givne Udgangspunkt, at inddrage saadanne Dokumenter under § 4. Det maa være mig tilladt at henlede Opmærksomheden paa, at naar man i Henhold til Ændringsforslag Nr. 4 udvider Lovforslagets § 4, Nr. 1 saa stærkt, saa udvider man med det samme Lovforslagets § 4 Nr. 3. Lovforslagets § 4 Nr. 3 giver nemlig Justitsministeren Adgang til at inddrage under Paragraffen Forretninger, der kan sættes ved Siden af dem, der omtales i Nr. 1 og Nr. 2, og det er derfor klart, at naar Omraadet for Nr. 1 udvides saa overordentlig stærkt, som her er Tale om, saa vil det medføre, at ogsaa Nr. 3 bliver Genstand for en Udvidelse.

Det vil, efter hvad jeg her har sagt,

let forstaaes, at jeg maa opfordre ærede Medlemmer til at stemme for Ændringsforslag Nr. 2, der er stillet af min ærede Partifælle og mig, men at jeg paa den anden Side maa opfordre til, hvis vort Ændringsforslag forkastes, at stemme mod Ændringsforslag Nr. 4. Hvis vi ikke kan opnaa, at Lovforslagets § 4 helt gaar ud, ønsker vi den naturligtvis begrænset saa meget som muligt. Vi ønsker at undgaa den stærke Udvidelse, som Ændringsforslag Nr. 4 tilsigter. Skulde det imidlertid ske — og det er der vel desværre al Udsigt til — at § 4 bliver vedtaget, og endog vedtaget i den skærpede Skikkelse, som Udvalgsflertallet vil give den, er Lovforslaget efter vor Mening derved saa forringet, har det faaet et saa betænkeligt, saa forkasteligt Indhold, at vi, uanset at vi billiger Grundtanken, ikke vil kunne stemme for Lovforslaget. Jeg vil da ved tredje Behandling tilraade ærede Medlemmer at stemme imod det og i øvrigt haabe paa, at man en Gang ad Aare, naar et lignende Lovforslag igen maatte komme til Behandling, kan finde en Ordning, som de forskellige Partier kan samles om, hvilket efter vor Opfattelse vil sige en Ordning, som er principielt ganske forskellig fra den, der betegnes ved Lovforslagets § 4 og endnu mere ved Ændringsforslag Nr. 4.

Hermed skal jeg tillade mig at opfordre ærede Medlemmer til at stemme for Ændringsforslag Nr. 2, men imod Ændringsforslag Nr. 4.

Steincke: Naar de socialdemokratiske Udvalgsmedlemmer udgør en Del af det Flertal, der har stillet Ændringsforslagene Nr. 3—5, altsaa har været med til at foreslaa en Udvidelse af de Forretninger, som i Henhold til Lovforslagets § 4, saaledes som denne forelaa fra den højtærede Justitsministers Haand, er henlagt til Dommerkontorerne, har dette en særlig historisk Forklaring, saaledes som jeg nærmere skal begrunde det i et Par Bemærkninger. For os har det hele Tiden været Hovedopgaven at opnaa Bortfald af Dommerfuldmægtigenes Privatpraksis, altsaa at faa disse statsansat, da Statsansættelsen er en nødvendig Forudsætning for Bortfald af den private Praksis. Men ved Siden af denne Hovedopgave, hvis Løsning, ikke mindst efter Sønderjyllands Tilbagevenden, maatte forekomme mere og mere paatrængende, var vi ogsaa opmærksomme paa det i og for sig tiltalende ved, om man kunde faa knyttet en særlig Rets-hjælp for ubemidlede til Dommerkontorerne. Derimod havde vi egentlig ikke noget særligt Ønske om at faa disse Kontorer gjort til